

MILUJEME

SE. ALE...

JOËL POMMERAT

ZNOVUSJEDNOCENÍ KOREJÍ

PREMIÉRY
8. A 12. PROSINCE 2018
V DIVADLE ROKOKO

REŽIE
PŘEKLAD
A DRAMATURGIE
VÝPRAVA
HUDBA

EDUARD KUDLÁČ
MICHAL ZAHÁLKA
EVA KUDLÁČOVÁ RÁCOVÁ
IVAN ACHER

NÁPOVĚDA VERONIKA KOUDELKOVÁ
INSPICE TOMÁŠ SLAVÍK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Sára Prostějovská. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Nositele autorských práv k dílu zastupuje Dilia, divadelní, literární, audiovizuální agentura z. s. Nositele autorských práv českého překladu zastupuje Aura - Pont s.r.o. Vznik překladu podpořilo stipendium Nadace Český literární fond. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

OBSAZENÍ

DANA BATULKOVÁ
VERONIKA GAJEROVÁ
ANNA KAMENÍKOVÁ
MONIKA ZOUBKOVÁ
LUCIE ŽÁČKOVÁ
HANUŠ BOR
JIŘÍ HÁNA
KAREL HEŘMÁNEK ML.
PETR KONÁŠ
JAN VLASÁK

HUDBU NAHRÁLI

COUNTRYZPĚV EROZPĚV COUNTRYZPĚV, DISCOZPĚV A OSTATNÍ NÁSTROJE KŘÍDLOVKA STEELKYTÁR	JANA VÉBROVÁ ROMAN ZACH IVAN ACHER FRANTIŠEK KUČERA PAVEL BALÚ ZELENKA
--	---

JOËL POMMERAT.

DIVADELNÍK

Režisér a dramatik Joël Pommerat (*1963) patří k nejvýraznějším tvůrcům současného francouzského, ale i evropského divadla. Dokládá to účast na prestižních festivalech od Avignonu po vídeňské Festwochen a také celá řada ocenění: několikrát získal prestižní francouzskou cenu Molière, jeho souborné dílo ocenila Francouzská akademie a roku 2016 získal významnou evropskou Cenu nové divadelní reality. Byť patří k těm nemnoha francouzským autorům mimo vysloveně mainstreamový okruh, jejichž hry se překládají a uvádějí po celé Evropě, je docela dobře možné, že označení „dramatik“ by se bránil. Raději se označuje jako *écrivain de spectacle*, tedy volně přeloženo *autor inscenace* – což souvisí s jeho ne zcela obvyklým procesem tvorby.

K amatérskému divadlu se dostal na gymnáziu díky profesorce francouzštiny. Když mu bylo devatenáct, byl přijat jako herec do jedné divadelní společnosti – a záhy pochopil, co život u divadla obnáší. „Ve třidvaceti jsem se rozhodl, že už hercem být nechci,“ vzpomíná. „Pozice herce je velice nevděčná. Člověk je úplně závislý na jiných. Odněsť jsem si ale konkrétní vzpomínku na vysloveně fyzický pocit být na jevišti.“

Potom zkoušel psát, neškoleně, intuitivně – nepřipadal si prý jako spisovatel, prostě psal, protože při psaní cítil pocit svobody, pocit, že je tím, kdo dělá rozhodnutí – a po čase začal usilovat o to, aby se jeho texty dostaly na jeviště. Protože měl ale za sebou onu několikaletou zkušenost herce, věděl, že musí pracovat s lidmi, jak říká, „kvůli kterým bych netrpěl a kteří by

netrpěli kvůli mně“. Tam leží počátky kolektivu, který nese od roku 1990 jméno Compagnie Louis Brouillard, tedy Společnost Louise Brouillarda. Název souboru je svébytným vtipem: nikdo jménem Louis Brouillard ve skutečnosti neexistoval, slovo *brouillard* (česky *mlha*, ale také přeneseně *mlhavost* či *nejasnost*) je výsměchem francouzskému sklonu všechno do úmoru vysvětlovat.

Své hry – nebo lépe řečeno scénáře – píše Pommerat už v přímé spolupráci s herci a de facto za jejich spoluautorství. Postupem let se mu podařilo vydobýt výsadní postavení: tvoří pomalu, zpravidla jen jednu inscenaci do roka, na zkoušení má bezmála půl roku, a to dokonce s kompletní výpravou a technikou, což je něco, o čem si může většina divadelníků po celém světě nechat jen zdát.

V Čechách byla jako první text uvedena „sociální groteska“ *Ma chambre froide* (doslova *Moje mrazárna*, 2011). Přeložil jej Zdeněk Bartoš, umělecký šéf Západočeského divadla Cheb, kde ho pod názvem *Prolomit ledy* v roce 2013 režírovala Anna Petřelková.

Znovusjednocení Korejů bude druhou autorovou hrou, která u nás bude uvedena, a zároveň je z Pommeratovy tvorby patrně tou mezinárodně nejúspěšnější. Dostala se na repertoár těch nejvýznamnějších scén například v Německu (berlínský Deutsches Theater) nebo Maďarsku (budapešťský Katóna Színház), za režii inscenace ve Státním divadle v Košicích dostala roku 2018 režisérka Júlia Rázusová slovenskou divadelní cenu DOSKY.

MICHAL ZAHÁLKA

LÁSKA MUŠÍM OKEM

TŘI OTÁZKY PRO REŽISÉRA EDUARDA KUDLÁČE

Čím vás *Znovusjednocení Korejí* zaujalo a lákalo k inscenování?

Nejzajímavější je pro mě jeho strukturální skladba. Zatímco v jiných textech se vždy snažíme sledovat nějakou jednu nebo několik příběhových linií, tady jde o takový tematický kaleidoskop. Téma je tu nahlížené z různých stran a různých úhlů, díváme se vlastně takovým muším okem: nemáme jeden koncentrovaný pohled, ale několik pohledů. Zajímavé je i to, jak se herci střídají v různých rolích, takže si to vyžaduje jiný princip hraní, než když člověk řeší jen svou roli.

Tématem hry je láska, ale asi to není to jediné, o co jde, že ne?

Když se řekne láska, automaticky to na sebe nabalí celou řadu dalších témat, protože láska je mezi nějakými lidmi, v nějakém prostředí – takže takhle se nám to rozvíjí až do nejzákladnějších témat: osudu, smyslu existence, partnerství, smysluplnosti života. V tom je muší pohled ohromně zajímavý, protože k nám, byť fragmentárně, přichází velké množství informací. Výsledný obraz si tudíž skládáme v mnohem kompaktnějším tvaru, než kdybychom řešili nějaký jeden vztahově-charakterový příběh. Máme možnost zažít katarzi

víckrát, zároveň sledujeme vztah mezi jednotlivými obrazy a možná si vytváříme i nějaké pseudopříběhy, které tam původně nejsou. Je tam pro každého možnost složit si obraz podle toho, jaký osobní příběh zažívá sám.

Už poněkolkáté režírujete v České republice. Zdá se vám, že se tu pracuje nějak výrazně jinak než na Slovensku?

Ani nevím. Myslím, že tu žádný zásadní rozdíl není, pro mě je spíš rozdíl, když pracuju ve svém divadle (*Eduard Kudláč je uměleckým šéfem Městského divadla v Žilině – pozn. red.*) a když pracuju jinde. Při hostovačkách se mi občas stane, že zapomenu, že věci, ke kterým jsme během let s mými spolupracovníky dospěli a které jsou součástí mého rukopisu, najednou v cizím kontextu nejsou zdaleka tak samozřejmé. Hlavně jde o práci v prázdném prostoru, která je pro mě klíčová: občas zapomenu, že pro někoho může být dokonce frustrující, že se nemá o co opřít. Mezi českými a slovenskými herci podle mě žádný zásadní rozdíl není, možná snad jen v tom, že čeští herci svoje hraní víc verbalizují, víc o něm mluví a analyzují. Ne, že by slovenské herectví bylo intuitivní, ale na emoci se tam obecně klade větší důraz.

EMOCIONÁLNÍ KONCENTRÁT

TŘI OTÁZKY PRO
DRAMATURGA
A PŘEKLADATELE
MICHALA ZAHÁLKU

Jak jste na *Znovusjednocení Korejí* narazil?

Joël Pommerat byl jedním z nejvýznamnějších francouzských režisérů a dramatiků dávno předtím, než tahle hra vznikla, takže jsem se o ní doslechl hned, ještě před premiérou v pařížském Odéonu. Upřímně, podle názvu mi jako nejlákaivější titul nepřipadala – netušil jsem, co je to znovusjednocení za ohromnou metaforu. Pak jsem ale na Wiener Festwochen viděl původní francouzskou inscenaci a úplně mě nadchla svou atmosférou, vtípem, ale hlavně mnohovrstevnatostí textu, a hned jsem věděl, že s ním chci někdy pracovat. Začal jsem tedy připravovat překlad a teď mám shodou okolností to štěstí, že jsem i součástí tvůrčího procesu české premiéry. Myslím, že to je text mimořádně nosný a tvárný: v krátkých, ostře řezaných scénách se setkáme s více než padesátkou postav, máme možnost nahlédnout do příběhů, z nichž by každý jiný dramatik napsal z každého jednu samostatnou hru. Tady skoro marnotratně námět na celovečerní text mnohdy proletí během pár minut jako takový emocionální koncentrát – myslím, že to je pro herce i pro diváky mimořádně bohatá nabídka.

Celý večer o lásce – nebude to trochu plytké?

Tak jako v životě, ani v téhle hře není láska jenom jedna jediná. Potkáme se tu s láskou partnerskou, rodičovskou, s láskou mezi blízkými přáteli,

s láskou pedagoga, s láskou šťastnou i nešťastnou, s patologickou fixací, s láskou vyhaslou i s láskou navěky... A samozřejmě se v textu otevírá i celá řada dalších témat – jedna ze scén jako by se výslovně (a poměrně neotřelým způsobem) vztahovala k problematice #metoo, přestože je hra starší než aktuální kampaň. Během zkoušek jsme měli nesmírně zajímavou diskuzi o tom, jestli ten text není vlastně trochu sexistický. Jedné kolegyni se zdálo, že Pommerat straní mužům, že jsou tu mužské postavy vždy ve vleku iracionálně jednajících žen. Osobně myslím, že to pravda není, že autor není kdovíjak laskavý ani k mužským postavám. Hlavně se mu ale po mém soudu skvěle daří vyprávět příběhy a pojmenovávat v nich určité nelehká témata díky tomu, že námět dohání vždy do určité krajnosti. Chtělo by se říci skoro až do absurdity, během zkoušek jsme se ale vzájemně svěfovali s různými intimními příběhy ze života a ukázalo se, že i k tomu zdánlivě nejneuvěřitelnějšímu obrazu se nějaká paralela najde. No, a důležitý je v tomhle textu taky humor, byť místy opravdu hodně, hodně hořký.

Takže se i zasmějeme?

Pokud se nám inscenace povedla tak, jak doufám, snad se alespoň pousmějete i u scény o demonstrativní sebevraždě. Je to dost výmluvné?

HERCI A TVŮRCI

EDUARD KUDLÁČ

Vystudoval divadelní režii na bratislavské VŠMU. Roku 1997 získal cenu DOSKY v kategorii Objev roku za inscenaci *Jsem absolutní vůle* (VŠMU). Svě zaměření na hledání nových možností divadla skrz pohyb, fragmentarizaci, neverbální vyjadřování a akci naplno rozvinul ve vlastním sdružení phenomenontheatre, které založil roku 2000 jako nezávislou platformu pro současné divadlo. Od roku 2009 je uměleckým šéfem Městského divadla Žilina, které profiluje jako divadlo s odvážnou dramaturgií zaměřenou na současné slovenské a zahraniční texty a nekonvenční interpretace klasiky. Režimoval ale i ve Slovenském komorním divadle v Martině, pravidelně působí ve Slovenském národním divadle (*Madame Bovary*, *Iluze*, *Nevína*). V České republice pracoval v pražském Národním divadle (*Strasti života*), ostravském Divadle Petra Bezruče (*Fligny, koks a fachmani*) a naposledy v Divadle pod Palmovkou (*Sedmé nebe*).

EVA KUDLÁČOVÁ RÁCOVÁ

Absolventka scénografie na VŠMU. Od roku 2002 působí jako scénografka a kostýmní výtvarnice v divadlech na Slovensku (Městské divadlo Žilina, Slovenské národní divadlo, Divadlo Astorka, Divadlo Aréna, Slovenské komorní divadlo v Martině, Státní divadlo Košice) i v České republice (Národní divadlo, Dejvické divadlo, Divadlo Na zábradlí, Divadlo pod Palmovkou, Klicperovo divadlo Hradec Králové). Za scénografii k inscenaci hry Dey Loher *Nevína* získala roku 2016 cenu DOSKY. Vedle divadelní tvorby pracuje jako kostýmní výtvarnice i v televizi a filmu.

IVAN ACHER

Tesař, lesní dělník, studovaný výtvarník a se štěstím nevystudovaný hudebník a skladatel. Od roku 2002 spolupracuje s Agon Orchestra, byl dvorním skladatelem Davida Jařaba

a Dušana D. Pařízka v Pražském komorním divadle (divadlo Komédie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Je podepsán pod hudbou k mnoha inscenacím českých a evropských divadel i k dokumentům a filmům. Je rovněž autorem filmových projekcí, fotografií či básnických sbírek.

DANA BATULKOVÁ

K divadlu ji přivedl zájem o poezii (na gymnáziu spolupracovala s recitačním studiem *Violy*). Na DAMU absolvovala roli Jill ve hře *I motýli jsou volní*. Poté prošla scénami v Kladně a Mladé Boleslavi, ale po narození syna Jakuba se už na oblast nevrátila. Od roku 1983 spolupracovala s Volným spojením režisérů na různých divadelních projektech, především v Divadle v Řeznické. Odtud vedla její cesta v roce 1997 do divadla Komédie, kde zažila pět šťastných tvůrčích let pod vedením režisérů Jana Nebeského a Michala Dočekala. Po Dočekalově odchodu do Národního divadla hrála pod vedením Zdenka Potužila a poté Tomáše Svobody v divadle Rokoko a zároveň hostovala na dalších scénách. Dnes je členkou souboru Městských divadel pražských, pravidelně se objevuje ve filmu i v televizi.

VERONIKA GAJEROVÁ

Vystudovala hudebně-dramatický obor na Pražské konzervatoři, kde byli jejími pedagogy mj. Jaroslava Adamová a režisér Ladislav Vymětal. Poté vystřídala angažmá v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, v Divadle E. F. Buriana, Realistickém divadle Zdeňka Nejedlého (později Divadlo Labyrint) a od roku 1994 se trvale usadila v Městských divadlech pražských. Pro film ji už v době studia na konzervatoři objevil režisér Karel Smyczek (*Housata, Copak je to za vojáka*). Od té doby má na kontě několik desítek filmových a televizních rolí. Od mládí dabuje, svůj hlas propůjčila řadě výrazných televizních postav – mj. komisařce Julii Lescautové či Samanthaě v *Sexu ve městě*.

ANNA KAMENÍKOVÁ

Vystudovala hudebně-dramatický obor na Pražské konzervatoři. Hostovala v hlavní dívčí roli ve Šrámkově *Plačícím satyroví* v Divadle na Vnohradech (režie Radovan Lipus), momentálně účinkuje v Činoherním klubu v inscenacích Martina Čičváka *Poutníci do Lhasy* a *Bratři Karamazovi*. Dlouhodobě spolupracuje s režisérkou Kashou Jandáčkovou (*Ve dne v noci* v Experimentálním prostoru NoD, *Čtyři světové strany* v Divadle v Dlouhé). Úspěšně účinkuje ve filmu (mj. hlavní role ve snímku Jana Hřebejka *Nevinnost*) i televizi. Roku 2017 vydala vlastní kuchařku.

MONIKA ZOUBKOVÁ

Studium činoherního herectví na JAMU absolvovala titulní rolí v inscenaci *Elektra* (1999). V letech 1999–2003 byla v angažmá v divadle Rokoko, od té doby je na volné noze. Dlouhodobě spolupracuje se spolkem Kašpar v Divadle v Celetné (aktuálně mj. v roli Ivy v Lettsově *Srpnu v zemi indiánů*, Helen v Kellyho *Sirotcích*, Ona v *Helverově noci* Ingmara Villqista), hostovala např. v Ypsilonce nebo v Komorní činohře, dnes vystupuje v inscenaci *Les* v režii Michala Dočekala ve Studiu DVA. Pravidelně účinkuje v televizi i ve filmu (*Taková normální rodinka*, *Operace Dunaj*).

LUCIE ŽÁČKOVÁ

V roce 2000 absolvovala hudebně-dramatický obor na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Během studia hostovala v ostravském Divadle Petra Bezruče a ve Slezském divadle v Opavě. Jejím prvním angažmá bylo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě – za roli Nastasji Filipovny v adaptaci Dostojevského *Idiota* získala Cenu Thálie pro činoherce do 33 let a Cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku. V sezoně 2005/06 byla herečkou ostravské Komorní scény Aréna a hostovala v opavském divadle.

Od roku 2006 do roku 2016 byla členkou činohry Národního divadla v Praze. V Činoherním klubu hraje roli Evy v *Ptákovině* Milana Kundery, Blanche Dubois ve hře Tennessee Williamse *Tramvaj do stanice Touha* (nominace na Cenu Thálie a Cenu Alfréda Radoka) a Máši v *Tanci bláznů*. V televizi byla v poslední době k vidění mj. v seriálu *Rapl* či filmu *Balada o pilotovi*, za roli ve filmu Jana Prušinovského *Kobry a užovky* získala Českého lva.

HANUŠ BOR

První herecké zkušenosti získal na přelomu 50. a 60. let jako dětská filmová hvězda. Vedle účinkování na filmovém plátně se věnoval také dabingu, zpěvu a v dětských rolích se představil i na několika pražských divadelních scénách včetně Městských divadel pražských. Dětsství strávené před kamerou ovlivnilo jeho následné rozhodování o profesní budoucnosti. Vystudoval herectví na DAMU a poté přijal nabídku angažmá v libereckém Divadle F. X. Šaldy, kde vytvořil množství různorodých rolí. V 90. letech působil několik let v Divadle Labyrint a po jeho zrušení prošel jako nezávislý umělec několika pražskými scénami. V současné době vystupuje na jevištích Městských divadel pražských, spolupracuje s televizí i rozhlasem.

JIŘÍ HÁNA

Během středoškolských studií docházel do dramatického kroužku a zahrál si i menší role v Činoherním studiu Ústí nad Labem. Po absoltoriu DAMU přijal několik nabídek menších pražských divadel: Viola, Pražské komorní divadlo, Archa. Do divadla Rokoko byl angažován v roce 2001 uměleckým šéfem Zdenkem Potužilem. Zde ztvárnil role v mnoha inscenacích (*Oddací list*, *Rychlé šípy I a II* ad.) a věrný této scéně zůstal i za vedení Tomáše Svobody, kdy se podílel na zajímavých projektech (*Oresteia*, *Matčina kuráž* ad.). V Městských divadlech pražských patří se svými téměř dvěma desítkami odehra-

ných sezon k nejdéle působícím umělcům současného kmenového souboru. V poslední době získal výrazné příležitosti v inscenacích *Čapek, Konkurz* nebo *Evžen Oněgin*.

KAREL HEŘMÁNEK ML.

Vystudoval katedru činoherního divadla na pražské DAMU. Po absolutoriu v roce 2013 ztvárnil několik rolí v pražském Divadle Bez zábradlí (*Jistě, pane premiére, Garderobiér* a další) a spolupracoval s divadelní společností Harlekýn (*Filumena Marturano*). V roce 2013 zároveň studoval v New Yorku na Lee Strasberg Theatre and Film Institute. Po návratu do Prahy začal úzce spolupracovat s pražským mezinárodním divadelním spolkem Prague Shakespeare Company (*Mnoho povyku pro nic, Troilus a Kressida* a další). Dále účinkoval na Shakespearovských slavnostech na Pražském hradě v inscenaci *Večer tříkrálový*. Ztvárnil postavu Leopolda Hilsnera v dvoudílném televizním filmu *Zločin v Polné*, účinkuje v televizních seriálech i zahraničních filmových produkcích. Věnuje se také dabingu.

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Pět let působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii*, Milouše ze *Saturnina*, Dona Josého v *Carmen* a mnohé další. Následujících šest let pak strávil v angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách* anebo baron Tuzenbach ze *Tří sester*. Známý je také z televizních seriálů *Ordinace v růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*. Členem souboru Městských divadel pražských je od sezony 2018/19.

JAN VLASÁK

Po absolutoriu herectví na JAMU (1965) získal angažmá ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti (1965–1968). Odtud přešel do Ostravy, kde strávil čtyři sezony v Divadle Petra Bezruče a další léta ve Státním divadle. Právě zde se setkal se spoustou výrazných rolí (*Hamlet, Rváč, Cyrano z Bergeracu*) a také s režisérem Janem Kačerem. Ten ho v roce 1979, kdy měl možnost režirovat v pražském Divadle E. F. Buriana, vzal s sebou do Prahy. Po roce odešel Jan Vlasák za svým oblíbeným pedagogem z JAMU, režisérem Aloisem Hajdou, do Státního divadla v Brně. V roce 1984 se vrátil do Prahy, tentokrát do Realistického divadla. V roce 1990 dostal nabídku do Národního divadla (titulní role v *Pekaři Janu Marhoulovi*, Willy Loman ve *Smrti obchodního cestujícího*). Po deseti letech odešel do divadla Rokoko a za čas na volnou nohu. Pohostinsky se objevoval v různých divadlech (Divadlo pod Palmovkou, Švandovo divadlo, Divadlo v Řeznické). Diváci jej znají z televize, filmu, rozhlasu i dabingu.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

VÍCE ZÁŽITKŮ!
VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDIÍ Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

BUĎTE V OBRAZE!

VÍCE INFORMACÍ O VÝHODÁCH
PRO ČLENY KLUBU
NAJDETE NA NAŠEM WEBU
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

JOËL POMMERAT
ZNOVUSJEDNOCENÍ KOREJÍ

Čtvrtá premiéra sezony 2018/19.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravil Michal Zahálka.

Grafická úprava Riana Št'áhlovská.

Foto v programu: převlékárnu, která se stala inspirací
pro scénografii inscenace, vyfotil režisér Eduard Kudláč.

bnt attorneys
in cee

ELNINO.CZ

NESTAČÍ TO.

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ ABCKOMEDIE